

РЕШЕНИЕ

№ 2931

гр. София, 29.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Елка Атанасова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **1810** по описа за **2022** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във вр.чл. 63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], [населено място], представлявано от управителя М. В. З., чрез адв.П. срещу Решение № 1458 от 22.12.2021г. на Софийски районен съд, НО, 8-и състав, постановено по НАХД № 5096/2020 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-007515/05.08.2021г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда”, [населено място]. С посоченото НП на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 000 лева за нарушение на чл.415, ал.1 от Кодекса на труда.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност и незаконосъобразност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при съществени нарушения на административнонаказателното производство. Излагат се доводи, че първоинстанционният съд не е изследвал в пълнота фактите и доказателствата, както посочени в жалбата, така и приложените в административно наказателната преписка. Посочва, че в решението липсват мотиви относно степента на обществена опасност и съответно аргументи относно определения размер на наказанието, съобразно заложените в закона цели на наказанието. Въвежда се и подробно възражение за маловажност на случая. Претендира се от съда да постанови решение, с което да бъде отменено решението на СРС и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП.

В проведеното съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът "Дирекция инспекция по труда"- С., редовно призован, се представлява от юрисконсулт С., която оспорва касационната жалба. Счита решението на СРС за правилно и валидно, а касационната жалба-за неоснователна и недоказана. Изразява становище за липса на основания за приложение на чл.28 от ЗАНН. Моли решението да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Д., поддържа становището на ответника, намира жалбата за неоснователна и недоказана и моли същата да бъде оставена без уважение. Предлага решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице - страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

В производството пред СРС е установена следната фактическа обстановка:

На 07.04.2021г. е връчен протокол за извършена проверка на дружеството [фирма], в който протокол са констатирани нарушения на трудовото законодателство и дадени задължителни предписания за изпълнението им. Дадено е задължително предписание под №6, дружеството, в качеството му на работодател да изплати в пълен размер начислените във ведомост за месец декември 2020г. обезщетения на А.Н. в размер на brutното трудово възнаграждение. Срока за изпълнение на даденото предписание бил до 28.05.2021г. На 08.07.2021г. при приключване на проверката, било установено, че дружеството не е изпълнило задължителното предписание, дадено при предходната проверка. Нарушението е квалифицирано като такова по чл. 415 от КТ, извършено на 29.05.2021г. Свидетелката Д. съставила АУАН, в който описала констатациите си и дала правна квалификация на нарушението. Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното НП, с което със същото словесно описание и правна квалификация на нарушението на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2000лева.

СРС е постановил решението си, като е обосновал правния извод, че [фирма] е извършил вмененото му административно нарушение, а в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Решението е правилно.

В обжалваното НП ясно и точно е описано нарушението, а именно: не е изпълнено, даденото на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 от КТ предписание под № 6, дадено с протокол за извършена проверка ПР 2109076/07.04.2021г., а именно „Работодателят да изплати начислените във ведомостта за месец декември 2020г. обезщетения на А. А. Н. в размер на brutното им трудово възнаграждение, съгл. чл.222, ал.3 от КТ, във вр. чл.228, ал.3 от КТ”. Описанието на нарушението в АУАН и в НП е идентично. За така описаното нарушение административно-наказващия орган е наложил санкция в размер на 2000 лева, като е обосновал налагане на по-висок размер от законово-определения минимум предвид по-висока степен на обществена опасност на

нарушението и е посочил неприложимост на чл.415в, ал.1 от КТ по отношение на института на маловажност.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ, която съдържа едновременно състава на нарушението и санкционната норма, „който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.“. Чл. 404, ал. 1, т. 12 КТ предвижда, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401, по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат следните принудителни административни мерки: да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

С оглед характера на акта за прилагане на ПАМ, като индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, обективиран в Протокол за извършена проверка изх.№ ПР2121391 от 08.07.2021г., същият подлежи на оспорване по реда на чл. 145 и сл. АПК, вр. чл. 405 КТ. По делото е безспорно, че протокола не е обжалван нито по административен ред пред по-горестоящия административен орган, нито по съдебен ред, поради което е влязъл в сила и като стабилен индивидуален административен акт е породил предвидените с него права и задължения, които подлежат на изпълнение.

По делото е налична единствено молба /л.32, НАХД № 1203021г. по описа на СРС/, с която дружеството е поискало удължаване на срока за изпълнение на задължителните предписания. Касаторът, като адресат на протокола, е имал възможността именно в посоченото производство да изложи възраженията си по отношение на предписанията вкл. може или не да ги изпълни, ясни ли са или не са за същия. В настоящето производство тази възможност е преклудирана и не е елемент от фактическия състав на нарушението.

Фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно-наказателната отговорност на дружеството включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание в указания от органите срок. В тази връзка ирелевантни са причините, довели до неизпълнение на даденото предписание. По делото е безспорно, че не са представени от дружеството жалбоподател доказателства за плащане на дължимото на служителката Н. трудово възнаграждение за посочения в предписанието период, нито в хода на проверката, нито при обжалването на НП.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира, че нарушението е съставомерно с настъпване на самия факт на изтичане на определения срок за изпълнение на ПАМ, при което задълженото дружество е бездействало. Следователно, от следващия ден същото е в неизпълнение и извършва вмененото му нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ. Както правилно е посочил районният съд, нарушението не покрива белезите на маловажно по смисъла на чл. 415в, ал. 1 КТ, поради което му съответства предвидената в чл. 415, ал. 1 санкция, която е наложена в размер, близък до минималния. Отделно от това, с Тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г. на ОСК е прието, че специалният състав на маловажно нарушение по чл. 415в КТ изключва

приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН.

Обжалваното съдебно решение е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила. Не се установяват изложените в касационната жалба основания за отмяната му.

При този изход на спора следва да бъде уважена и своевременно предявената претенция на ответника по касационната жалба за заплащане на разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Мотивиран от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1458 от 22.12.2021г. на Софийски районен съд, НО, 8-и състав, постановено по НАХД № 5096/2020 г.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда”, [населено място] разноски по делото в размер на 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.